

Dračí srdce

Velká zkouška

Dráčí srdce

Velká zkouška

Ana Galánová

Ilustroval Pablo Pino

 P R E S S

Brno
2015

Dračí srdce Velká zkouška

Ana Galánová

Ilustrace: Pablo Pino

Překlad: Kateřina Hošková

Jazyková korektura: Václav Křížek

Sazba: Tereza Samiecová

Odpovědná redaktorka: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Original titles: MONDRAGÓ. LA GRAN PRUEBA. LIBRO 1.

© EDITORIAL EVEREST, S.A., Ctra. León – La Coruna, km 5 – 24010 León

(España) www.everest.es

© Text: ANA GALÁN

© Illustrations: PABLO PINO

Translation: © Kateřina Hošková, 2015

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-264-0722-5

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 19216.

© Albatros Media a. s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace
nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či
jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

*Mým editorkám Raquel Lópezové
a Aně Maríi Garcii*

Ana Galánová

*Pro Jesi, mou lásku a neuvěřitelnou oporu
při každém tahu štětcem*

Pablo Pino

1. KAPITOLA

Konečně!

Kale byl správný a chytrý kluk a navíc dobrý sportovec. Žil na hradě, kde měl vše, co dítě jeho věku potřebuje: kamarády, poštovního holuba, lehoučké brnění pro svůj oddíl křížáků, vlastní pokoj s katapultem umístěným v okně, rodiče, kteří ho milovali, a sestru, která ho hlavně otravovala.

Neměl však draka.

Ze všech svých kamarádů byl on už JEDINÝ, kdo musel do školy každý den pěšky nebo letět na otcově drakovi.

A už to dál nemohl vydržet!

Nechápal, proč má čekat až do svých jedenácti let, aby mohl mít vlastního draka, ale tak to prostě bylo, a v Sama-

radu nikdo pravidla neporušoval. A už vůbec ne za starostování Wickenburga, nejprísnejší, nejnepríjemnejší a nejnesympatictejší osoby v celém městě, jehož ale všichni poslouchali, protože byl zároveň ze všech nejchytřejší. Nejednou zkusil Kale přesvědčit chovatele draků Antona, aby ho nechal nějakého vyzkoušet, ale ten to vždycky odmítl. Nikdo nedostane svého prvního draka, aniž by přišel společně s rodiči v den svých jedenáctých narozenin.

A Kalův den KONEČNĚ nastal.

Vyskočil z postele (lépe řečeno udělal salto), seběhl ze schodů, které bral po třech, ale při posledním saltu bohužel přistál na ocasu Pinky, dračice sestry,

která si spokojeně ležela, zatímco jí Nerea pilovala drápky. Pinka a Nerea byly obě dvě choulostivé jako pestrobarevní poletující motýli, přestože Pinka už musela mít přes dvě stě kilo.

„Poslouchej, dávej pozor!“ vykřikla Nerea. „Á, a vlastně všechno nejlepší. No tak uvidíme, jestli se teď, když jsi starší, trochu zklidníš.“

„Díky,“ řekl Kale, aniž o ni zavadil pohledem, a utíkal do kuchyně.

„Mami! Tati! Jdeme! Jdeme pro draka!“ křičel klouzaje se po vyleštěných dlaždičkách.

BÁC!

Narazil do obrovského dřevěného stolu, takže všechno, co na něm stálo, se zakymácelo. Mamka se usmála.

„Všechno nejlepší, Kale!“ řekla a dala mu pusy. „Hned vyrazíme, ale nejdřív se nasnídej. Kromě toho nemůžeš jít takhle! Ve spodkách!“

„Aj!“

Ve shonu se zapomněl obléct!

Kale téměř bez dechu zhltl topinku, vypil sklenici mléka a vystřelil se převléct.

Za dvě vteřiny už stál znovu ve dveřích, připraven vyrazit.

Rodiče na něj čekali v zahradě, kde už mezitím sedlali své draky – Kuda, otcova elegantního černého draka, a Karmu, matčinu věrnou společnici.

Právě když chtěl Kale vylézt na otcova draka, všiml si, že přilétá poštovní holub. Poznal ho okamžitě. Byl jedním z holubů jeho nejlepšího přítele Kasiho. Zvedl ruku a holub na ni dosedl. Vytáhl svitek pergamenu se zprávou, kterou měl holub přivázanou k noze, a četl:

Kale se spokojeně usmál. Jeho nejlepší kamarád Kasi téměř nikdy na nic nezapomněl. Trávil dny vymýšlením nejrůznějších úkolů a téměř vždy dopadly dobře. Téměř. Normálně by mu Kale odpověděl svou zprávou, ale teď měl naspěch. A co víc, nechal ani klec s poštovním holubem, kterou normálně brával, když odcházel z domu. Tentokrát měl ale v hlavě jen jednu věc: svého nového draka.

Vylezl na Kudův hřbet a zeptal se táty:

„Tati, ty víš, jak to bude probíhat?“

„Ne, nikdo neví, jaký bude jeho drak až do dne, kdy ho dostane,“ odpověděl mu otec. „Ale nemusíš se bát, protože Anton se vždycky trefí. Pokaždé vybere toho nejlepšího draka pro každého. Uvidíš.“

Kalův otec ho vysadil na svého draka a ten se zvedl do výšky, následován Karmou.

Letěli nad kopci ozdobenými hrady a obdělávanými poli, která již nesla první plody léta. Na západě bylo vidět Mlžný les, jediné místo panství, kam se nikdo neodvážil vejít. Podle pověstí

v lese žily mluvící stromy, i když je nikdo v životě neviděl. Určitě to byly povídačky starých, kteří chtěli postrašit děti. Na východě zářila vodní hladina Rudého jezera, kam každé léto Kale jezdil na výlety. Letos už by mohl jet na svém vlastním drakovi. Doufal, že bude umět plavat a že bude mít rád vodu stejně jako on.

Zatímco Kale pozoroval krajinu, myslel na to, co mu řekl táta. Byla naprostá pravda, že draci, které měli jeho kamarádi a příbuzní,

byli pro ně ti praví. Kasiho drak byl klidný a velmi malý, stejně jako jeho přítel, který se zatím nevytáhl, takže vylézt na draka ho moc nestálo. Sestřina dračice byla stejně tak výstřední jako ona,

s barevnými šupinami, dlouhým krkem a dlouhými drápy. Drak toho blázna Arka byl stejně tak divoký jako jeho pán a dračice kamarádky Maji byla ta nejposlušnější a nejlépe vycvičená v celém okolí.

V dálce rozeznával svého suseda, pana Bradleyho. Jeho drak byl stejně tak starý a slabý jako jeho jezdec, a letěl pomalu nad zemí.

Táta bude mít určitě pravdu.

Zcela jistě dostane chytrého draka, sportovně založeného a navíc zábavného, stejně jako je on. A určitě bude mít skvělou barvu, zelenou nebo červenou, nebo možná kombinaci obou, stejně jako jeho tým „křížáku“.

2. KAPITOLA

Prazvláštní drak

Dlouho jim to netrvalo a dorazili na dračí farmu, rozsáhlý statek ležící severně od městečka. U vchodu stál obrovský dům postavený z masivních dřevěných kmenů, ve kterém žil Anton, chovatel draků a veterinář, jenž měl na starosti zodpovědnou činnost – přidělovat draky jejich novým pánům. V zadní části statku bylo vidět mnoho stájí a jízdáren, kde pobíhala dračí mláďata se svými matkami. Napravo stála nemocnice, kam přenášeli nemocné nebo zraněné draky, a v jedné z ohrad odpočíval drak podobný hadovi, s obvázaným křídlem.

Kudo a Karma jemně přistáli před branou a Kale a jeho rodiče z nich seskočili. Kalův otec poplácal Kuda po hřbetě, aby si šel hrát, než ho zase bude potřebovat.

Neušli ani dva kroky, když se domovní dveře naráz otevřely a objevil se v nich Anton se svými hustými popelavými vousy a zabíral celý prostor dveří svým silným a robustním tělem. Na nohou měl jezdecké boty a kolem pasu řemen, na němž visely všechny možné typy výzbroje: bič, provaz, měřicí pásmo a obruč plná železných klíčů.

„Ale podívejme se, kdo je tady! Kale Karmona!“ řekl svým hlasem silným jako zvon. „Už je z tebe chlapák! Tudy, tudy!“ naznačil jim rukou, aby vstoupili.

Kale vběhl dovnitř a rodiče jej následovali.

Vstoupili do síně s vysokým stropem a stěnami obloženými dřevem. Téměř

zde nebyl žádný nábytek, pouze malý stůl, na němž ležel zápisník, dřevěná truhla a tři židle. Na jedné straně sálu byly tři křídlové dveře zavřené velkými železnými závorami.

„Vím, že už se nemůžeš dočkat svého draka a chceš začít s velkou zkouškou, takže nebudeme ztrácet čas. Vylez prosím tě tady,“ řekl Anton.

Kale vylezl na dřevěnou truhlu a Anton ho začal měřit, zatímco se ho vyptával:

„Jakému sportu se věnuješ? Jsi levák, nebo pravák? Kolik poschodí má tvůj hrad? Kde bude spát drak? Už jsi mu vymyslel jméno? Máš psa? Jsi alergický na nějaké zvíře?“

„Křížákům, pravák, tři, v mém pokoji, ne, ne, ne...“ odpovídal Kale stále nervózněji.

Anton si do svého deníku zaznamenával Kalovy odpovědi i jeho míry. Jeho

rodiče, sedící pohodlně na židlích, vše s klidem pozorovali. Něco podobného už zažili se svou dcerou a věděli, že není čeho se obávat. Jakmile Anton získal veškeré informace, které potřeboval, chvíli studoval své zápisky brblaje si pod vousy:

„Hmm, jo, hmm...“

Najednou zvedl oči od svých zápisků a vítězoslavně se usmál:

„Vím naprosto přesně, co potřebuješ.“ A aniž by cokoliv dodal, poodešel k jedněm dveřím a přitom si odvázal provaz, který měl za opaskem.

Zatímco vyčkávali, Kale šplhal a zase seskakoval z truhly, pobíhal po místnosti sem a tam a nedočkavě se díval směrem ke dveřím.

„Kale, uklidni se,“ řekla mu máma. „A nekousej si nehty.“

Nečekali dlouho. Po krátké chvíli uslyšeli hluk a kroky, které přicházely z míst, kudy Anton odešel.

„Jdeme!“ křičel Anton. „A nerozptyluj se!“

Dveře se znovu otevřely a vešel Anton. V jedné ruce nesl váček s tajemným obsahem a druhou rukou táhl za provaz. V chodbě panovalo šero, a nebylo proto dobře vidět, co je na druhém konci provazu.

„Tenhle se lidí trochu bojí,“ řekl Anton, „ale jakmile tě líp pozná, uvidíš, že je neuvěřitelný. Jen musíš mít zpočátku trochu té trpělivosti.“

Kale mžoural směrem do šera. Jakýpak drak to asi bude? A proč nechce vylézt? Že by měl strach?

Anton znovu zatahal za provaz a nakonec se s klopýtáním objevilo ohromné zvíře, které se natáhlo jak široké tak dlouhé na zemi.

BUMBÁC!

Drak zůstal ležet uprostřed místnosti.

Kale si ho změřil doširoka otevřenými očima. Nevypadal ani za mák tak, jak si ho představoval. Příliš rozložené tělo, velmi malá křídla, protáhlá hlava a trochu přihlouplý úsměv, díky kterému vypadal, že moc rozumu nepobral. Zadní tlapy byly obrovské – tak proto zakopával! Nebyl ani zelený, ani červený, ale spíš nevýrazně hnědý.

Drak se pomalu zvedl na nohy, přiblížil svůj čenich ke Kalovi, přičichl

k němu, načež zaklonil hlavu, zavřel silně čumák a – mohutně kýchnul.

Z nozder mu vyšlehly plameny. Kale tak tak uhnul, ale na zemi zůstala černá skvrna a ve vzduchu to zavonělo sežehnutým dřevem.

PSIIK!

„Je nemocný?“

zeptal se s obavami.

„Ne, ne, vůbec ne,“

odpověděl Anton,

„určitě má letní alergii nebo něco podobného.

Fajn, tak jak se ti líbí? No není to nádherný exemplář?

Jak mu budeš říkat?“

Kale se otočil a znovu si draka změřil. Poté pohlédl na rodiče. Ti tedy také nevypadali moc přesvědčeně. Drak totiž rozhodně nevypadal, že je při-

pravený někam letět. Kale si sedl na zem, aby popřemýšlel o jménu. Drak se k němu okamžitě přiblížil, sedl si mu po boku, mačkaje mu nohu, a položil svou hlavu na hlavu svého nového pána, aby si konečně odpočinul.

A v ten okamžik se Kale rozhodl. Nebylo důležité, jaký drak byl nebo jak vypadal, byl to prostě jeho drak a právě s ním měl projít velkou zkouškou, a byl přesvědčený, že toho dosáhne.

„**Mondrago**,“ odpověděl. „Bude se jmenovat Mondrago.“

„To je ale... originální jméno,“ řekla jeho máma nutíc se do úsměvu.

„Výborně. Takže to bude Mondrago,“ řekl Anton a zapsal jméno do svého zápisníku. Poté rozvázal provaz, kterým měl Mondraga připoutaného ke svému řetězu, smotal ho a připevnil si ho znovu k opasku. Otevřel váček a obsah podal Kalovi. „Tady máš popruh, váček

se sušenkami pro draka, abys ho odměnil vždy, když něco vykoná dobře, vak s vodou na cestu a píšťalku, kterou ho přivoláš, když se ti zatoulá. Nejdůležitější je naučit ho dobrému chování hned od začátku. A uvědom si, že s tak malými křídly zatím nemůže létat. Samozřejmě, že s tím, jak poroste, porostou mu i křídla, a je dobře možné, že jednoho dne se zvedne do výšky, ačkoliv to není jisté. Každopádně teď to ani nezkoušej. Taky ti nedoporučuju vylézt mu na hřbet. Tenhle druh draka má zpočátku dost

choulostivá záda a tíhou bys mu mohl způsobit zranění.“

„Ach jo,“ odfrkl Kale, který nebyl schopen zakrýt své zklamání. „Jestli nemůže létat a já na něj nemůžu vylézt, tak k čemu mi bude?“ zeptal se.

„Bud' trpělivý, Kale. Všechno bude,“ řekl Anton jemně. „Dobré víno se nedělá za den.“

Víno mě moc nezajímá, pomyslel si Kale. To, co chci, je normální drak.

„Aha, a tu máš, vezmi si také tenhle váček, možná ti bude k užitku,“ řekl Anton podávaje mu váček. „A teď půjdeme ven, protože tady už nemáme beztak nic na práci.“

Anton zamířil ke vchodovým dveřím, otevřel je dokořán a přidržel je, aby všichni mohli projít. Kalovi rodiče vyšli první. Kale připevnil Mondragovi řemen a zatáhl.

„Jdeme,“ řekl.

Ale Mondrago se ani nehnu.

Kale zatáhl trošku víc.

Nic. Mondrago zůstal sedět dívaje se do stropu, rozptylován mouchou, která mu kroužila nad čenichem.

Kale se obrátil na Antona, aby zjistil, zda by mu nemohl poradit.

„Nalákej ho na sušenku,“ pobídl ho Anton.

Kale jednu vytáhl a Mondrago se ihned přiblížil, aby ji očichal. Kale mu ji přidržoval před čenichem, dokud nevyšli z domu. Jakmile stáli venku, Kale sušenku Mondragovi dal a ten ji okamžitě zbaštil.

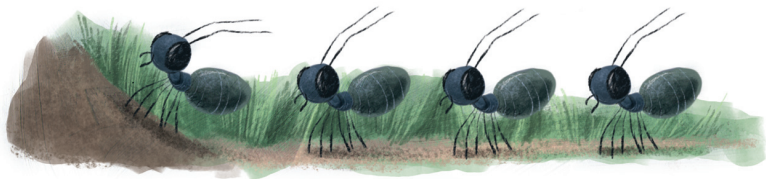
„Připraveni,“ řekl Kale.

Anton přistoupil ke Kalovi, položil mu ruku na rameno, napřímil se a slavnostním hlasem pronesl:

„Kale, na základě zplnomocnění městem Samarado a na počest tvých jedenáctých narozenin ti předávám

tohoto draka. Máš za úkol starat se o něj, dávat mu najíst a udržovat ho zdravého. Musíš ho chránit před jakoukoliv újmou a nemocí a vycvičit ho tak, aby se stal součástí naší společnosti. Mít draka znamená mít velkou zodpovědnost a – jak moc dobře víš – aby byl drak tvůj, musíš prokázat, že si ho zasloužíš, musíš prokázat svou zralost. Toto je tvá velká zkouška: za několik minut se vydáš nazpět do svého hradu, aniž by tě kdokoliv z dospělých doprovázel nebo ochraňoval. Musíš vzít s sebou Mondraga a dosáhnout toho, že dorazí v pořádku a zdravý, dříve než měsíc dosáhne svého vrcholu. Nic víc. Jestliže od tebe neobdržím zprávy do dvanácti hodin, drak se musí vrátit sem a nebudeš si moct vybrat jiného, dříve než uběhne šest měsíců. Nějaké otázky?“

Kale hned neodpověděl. Podíval se na Mondraga, jenž se právě v té chvíli

zabýval pozorováním mravenců v mraveništi.

Mondrago se díval, jak mizí v zemi, a začal se v hlíně hrabat, aby je ochutnal. Vířil při tom oblaka prachu.

„Poslouchej! Nech toho!“ přikázal mu Kale, tahaje za provaz. Ale Mondrago pokračoval v hrabání a očmuchávání mraveniště.

Kale dostal draka, který nebyl schopen létat, neustále zakopával kvůli svým obrovským tlapám, neposlouchal a rozptyloval se vším možným. Jak ho probůh dovede až na svůj hrad? Vždyť to bylo nemožné! To nezvládne!

Nebyl s to si ani představit, co by asi tak řekl svým kamarádům, kdyby se dozvěděli, že zkoušku nezvládl. Celý rok sprádají plány, co budou dělat, až

bude mít vlastního draka. Měly to být ty nejlepší letní prázdniny. Chtěli tábořit, letět až do hor, hrát na křížáky a milion dalších věcí. A teď se jeho vinou, nebo lépe řečeno vinou draka, kterého dostal, nebudou moct věnovat ničemu. Snad jedině Arko by mu rozuměl. Koneckonců musel zkoušku dvakrát opakovat, než získal svého draka. Doteď se v městečku povídalo o tom, jak při prvním pokusu zmizel a týden ho nikdo neviděl. Jak je vidět, první drak, kterého mu přidělili, byl tak rychlý, že se odvážil vyrazit s ním za poznáním, a úplně zapomněl na jednu maličkost, totiž že se měl vrátit během dvanácti hodin. Ano, Arko by mě pochopil, ale Kasi a Maja by byli hodně zklamaní.

„V pořádku?“ zeptal se Anton a vytrhl Kala z myšlenek. „Chceš se na něco ještě zeptat?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.